

Минаха три години, през които Дионизιο изглежда лека-полека се върна към своите навици и се отдаде на управлението и политическата подготовка на първородния си син, макар и без ентузиазъм. Младежът предпочиташе да си организира празници с приятели, да кани артисти, хетери и поети и винаги беше доста объркан, когато баща му го викаше при себе си.

Когато западните граници бяха окончателно установени, както и отношенията с Каратаген, главният му съветник Филисто обърна внимание на връзките със Спарта - винаги могъща закрилница на Сиракуза. В новата война, която тя започна против атиняните, изпрати, с одобрение от страна на Дионизιο, десет кораба в Егейско море, за да вземат участие във военните операции. Беше връщане на услуга, не участие с експанзионистични амбиции.

Сега Дионизιο изглеждаше заинтересуван от литературата, старото му младежко увлечение, но все така презираше философията. Разшири театъра и там представяше своите произведения, които бяха общоприети и аплодирани.

Публиката познаваше автора и нямаше никакво намерение да го обижда.

Експедицията в Егейско море завърши катастрофално, атиняните потопиха девет от десетте сиракузки кораба и

адмиралът, който ги командваше, предпочете да се самоубие, отколкото да се представи в Лакнос само с един кораб.

Политиката в Гърция беше така неясна, че бе трудно да се отгатне как ще се развие не от година на година, но дори от сезон на сезон.

Тиванците междувременно бяха въвели нов начин на военно строяване, наречен “полегат”, по идеята на двама техни генерали - Пелопида и Епаминонда. С негова помощ разгромиха непобедимите спартанци - преди време техни съюзници – в местността Леутра. Изплашени от изненадващия им успех, атиняните преминаха на страната на Спарта, тяхна стара неприятелка, за да обуздаят тиванците. Положението обаче беше неспасяемо.

В този момент се намеси Дионизιο.

Ангажира масивни групи от келтски наемници и с помощта на машините си постигна успех. Стигна се дотам, че Атина да му подари златна корона. Говореше се, че царят на Спарта Аджезилао, след като видял за пръв път как функционират балистите и катапултите на Дионизιο, възкликнал:

- Богове, днес храбростта на един човек вече нищо не струва!

Връчването на златната корона беше голямо признание, Дионизио получи атинско гражданство и чрез Филисто подготви основата на договор, който свързваше неговата държава в съюз с Атина.

Тиранинът Дионизио беше приет с всички почести в метрополията, признат и прославен като поборник за западен елинизъм срещу варварите. Грешките му останаха в сянка или бяха забравени. Върна се в Сиракуза през есента на същата година, шейсетата от живота му, и този път се зае усърдно да подготви сина си за наследник.

Дионизио Втори бе навършил двацет и осем години, вече зрял мъж, но до този момент не беше направил нищо забележително. Израснал бе в удобства, свикнал бе да не се лишава от нищо - вино, чревоугодничество, жени - затова баща му не го уважаваше. Беше образован и добре възпитан, но разглезен и плах.

Филисто се опита да го защити веднъж:

- Не може да го съдиш така сурово. С баща като теб всеки син ще изглежда негоден. Ще се почувства некадърен и това ще го тласне към падение. Той не се старае за нищо, понеже знае, че е неспособен да покаже колко струва. А това е порочен кръг, от който няма изход.

- Какво предлагаш? - попита го Дионизио. - Да го целувам и галя ли? В името на Зевс, ако не иска да се превърне в мъж, ще го принудя, с добро или с лошо!

Бяха само думи. В действителност Дионизио беше убеден, че никой не би могъл да го наследи, не вярваше, че има друг с такава воля. Понякога Филисто се изкушаваше да го посъветва да върне управлението на народа, но се отказва. Разбираше много добре, че демокрацията не е в състояние да управлява държава, която се простира до Епир, Илирия, Умбрия и Падуза.

Само уважението и страха към този човек я свързваха в едно цяло. Градското правителство никога нямаше да всява такова страхопочитание у правителствата на гражданите в подчинените градове.

Може би ситуацията нямаше да се промени в политическото, икономическото и културното равновесие, което Дионизио беше съумял да създаде, ако не беше пристигнала новина от Африка, която много го развълнува. Филисто, извикан по спешност, се втурна към палата.

- Какво се е случило? - попита веднага щом влезе.

- В Картаген е избухнала чумата.

- Отново?

- И този път, изглежда, ще унищожи голяма част от тези копелета.

- Виждам, че се радваш.

- Не е само това. Либийците са във въстание.

- Това също не е новост. Защо си така възбуден?

- Защото имаме възможността да ги изгоним най-накрая от Сицилия.

- Каза, че няма да пробваш повече.

- Излъгах. Искам да опитаме отново.

- Подписа договор.

- Само за да спечеля време. Човек като мен никога не се отказва от своите планове. Никога, разбираш ли?

Филисто кимна.

- Не е нужно да ти напомням, че Картаген често е бил подлаган на чума и бунтове, но винаги е реагирал със сила и решителност.

- Този път е различно.

- Защо да е различно?

- По две причини: първо - тези кучета убиха брат ми и трябва да плюят кръв, докато им кажа, че е достатъчно; второ - защото съм на шейсет години.

- Коего би трябвало да те вразуми да се посветиш на управлението. Войната винаги е отвратителна работа.

- Не си разбрал. Искам да кажа, че ако сега не доведе до край плана си, не ще успее никога повече. Що се отнася до моя син, по-добре да не говорим. Вече взех решение. Ще атакуваме следващата пролет с армия, флот и артилерия. Ще нападнем с най-голямата войска, която някога е виждана и ще ги направим на парчета.

- И откъде правиш сметка да намериш пари?

- Мисли ти. Винаги аз ли трябва да ти казвам всичко? Вземи под наем съкровищата от храмовете, боговете ще ме обложат с разумни лихви, сигурен съм. Таксувай Компанията. Нашата от Сиракуза и тези от другите градове. Те също имат доста средства.

- Не бих опитал, ако съм на твое място. Ще постъпиш като нечестивец, а по отношение на Компанията, би трябвало добре да знаеш колко са силни. Ще те накарат да си платиш. Навярно са ти простили чистките или временно са те помилвали, но когато става дума за пари, не правят отстъпки на никого.

- Искаш ли да ми помогнеш да намеря тези пари, да или не?

- Добре де - предаде се Филисто. - Но не ми казвай, че не съм те предупредил.

- Възможността, която изскача пред нас, е изключителна. Този път ще успеем и цяла Елада ще ми отдаде почит. Ще ми издигнат паметници в Делфи и Олимпия, ще гравират името ми на публични места...

Мечтаеше. Сега, когато беше приет от най-големите събрания на метрополията, той - заселник от колониите, години наред презиран, пренебрегван, осмиван заради тромавите си литературни творения - искаше да увенчае живота си, като стане първият човек в света на елините.

Нищо не можеше да го разубеди. В началото на лятото беше струпал огромна войска - трийсет хиляди човека пехота, пет хиляди кавалеристи, триста военни и четиристотин товарни кораба.